

strany a měl míti méně jazykových práv, než člen veřejné korporace ve své relaci k této korporaci; neboť pro takový úsudek řečená okolnost není ještě dostatečnou oporou. Ani poukaz stížnosti na ustanovení § 46 ob. zřiz. a § 5 zák. č. 76/19 není vhodný, ježto důvodem pro ně jest jen kolise soukromých zájmů členů obecního zastupitelstva se zájmy obce, o takovouto kolisi však při jazykových právech členů obecního zastupitelstva ve styku s ní v této jejich funkci nejde.

Č. 9005.

Vyvlastnění: * Státní pozemky nepodléhají vyvlastnění podle § 2 zák. č. 44/27 o stavebním ruchu.

(Nález ze dne 23. ledna 1931 č. 730).

Prejudikatura: Boh. A 3697/24, 8546/30, 8748/30.

Věc: Jan Michal v K. (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti župnímu úřadu v Mukačevě o vyvlastnění pozemku pro stavbu obytného domku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Vyvlastňovacím nálezem z 30. března 1928 vyvlastnil hlavnoslužnovský úřad ve Velké Berezné k žádosti st-lově podle § 4 zák. č. 44/27 pozemek ve výměře 2.000 m² z parcely čís. 86a, zapsané ve vl. č. 7 pozemkové knihy obce K. na jméno čsl. státu a užívané z části ředitelstvím státních drah v Košicích, z části pak ředitelstvím státních lesů a statků v Užhorodě, pro zřízení živnostenské provozovny drobného živnostníka.

K odvolání ředitelství státních drah v Košicích zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím nález tento ze tří důvodů; jednak proto, že podle cit. zákona pozemky státu nepodléhají vůbec vyvlastnění, dále proto, že st-1 proti předpisu zákona neobrátil se na příslušné ministerstvo, aby mu požadovaný pozemek dobrovolně prodalo, nýbrž žádal přímo za jeho vyvlastnění, a konečně proto, že u st-le, jenž požadovaný pozemek měl od státní správy k účelům obytným a živnostenským již najatý na 20 let, nebyla dána zákonná potřeba opatřovati si staveniště.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Na sporu je v prvé řadě otázka, zda státní pozemky podléhají vyvlastnění podle zák. č. 44/27 o stav. ruchu. O vyvlastnění pojednává tento zákon v § 2, kde praví zcela všeobecně, že pozemky dosud nezastavěné nebo zastavěné, avšak k obývacím účelům nezužitkované, mohou býti vyvlastněny pro stavbu obytných domů a jiných budov tam blíže uvedených. Toto všeobecné znění samo o sobě by jistě nasvědčovalo tomu, že vyvlastnění podle tohoto zák. předpisu podléhají pozemky všeho druhu, tedy i státní. Leč srovná-li se toto ustanovení s předpisem § 1 téhož zák., dlužno dospěti k názoru opačnému. V tomto § 1 se sice také úvodem v odst. 1 praví, že jako staveniště pro stavby uvedené v § 2 lze použiti nejprve pozemků státních, avšak hned v následujícím

odstavci je podáno vysvětlení, v čem tato možnost použití státních pozemků spočívá, t. j. že státní správa se zmocňuje, aby pozemky pro tyto stavby způsobilé, jichž nehodlá sama zastavěti nebo používat k účelům veřejným, prodala za náhradu obecné jejich hodnoty, a v odst. 3 se k tomu dodává, že o návrhu a podmínkách zcizení rozhoduje min. fin. v dohodě s min., v jehož správě jest pozemek. Že skutečně toto získání dobrovolným prodejem jest jediným způsobem, jak možno dospěti k použití státních pozemků pro stavby v zákoně uvedené, a že zákonodárce nechtěl připustiti nucené vyvlastnění jich proti vůli oněch orgánů státní správy, v jejichž správě se dotčený pozemek nalézá, vyplývá právě z výslovného ustanovení zákona, jímž se těmto orgánům dovoluje zciziti státní pozemky jedině tenkrát, jestliže jich nehodlají samy zastavěti nebo použiti k účelům veřejným. Je zřejmo, že zákonodárce chtěl zájem státu v tomto směru míti za všech okolností zabezpečený, tím však zároveň také dal jasně na jevo, že tento zájem nesmí býti zmařen, což by se ovšem mohlo státi, kdyby se připustilo, že státní pozemky mohou býti vyvlastňovány; dostatečnou ochranou by tu nebylo ani ustanovení § 5 odst. 5 cit. zák., neboť v tomto případě by mohl stát odvrátiti od sebe vyvlastnění pozemku jen provedením stavby uvedené v § 2 téhož zák. a nemohl by uskutečniti již použití pozemku toho pro jiný účel veřejný, třebaž byl sebe naléhavější.

Z důvodů těchto se tedy podává, že pozemky státní nelze podle zák. č. 44/27 vůbec vyvlastňovati a že tedy prvý důvod, o němž žal. úřad svoje rozhodnutí opřel, jest ve shodě se zákonem. Ježto pak tento důvod sám o sobě stačil ke zrušení vyvlastňovacího nálezu první stolice, bylo stížnost podanou do nař. rozhodnutí zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž se musil nss zabývati dalšími námitkami stížnosti, jimiž napadá ostatní dva důvody, o němž žal. úřad rozhodnutí to opřel.

Č. 9006.

Stavební právo. — Horní právo: * Majiteli důlních měř nelze v řízení o povolení stavby v blízkosti jeho důlních měř odeprítí postavení strany bez zkoumání, zda stavba leží v dosahu účinků jeho dolování.

(Nález ze dne 23. ledna 1931 č. 745).

Prejudikatura: Boh. A 5832/26.

Věc: Lomské uhelné závody, akc. spol. v L. (adv. Dr. Emil Rindskopf z Teplic-Šanova) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčast. stranu fu E. G. P. v H. adv. Dr. Otmar Schmidinger z Mostu) o povolení k stavbě.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím upřena byla st-lce jako majitelce dolových měř »Christian« legitimace k rekursu, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.